



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2022 č. j. OAM-x

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 3. 2022 č. j. OAM-x se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále se domnívala, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Po zopakování svého azylového příběhu pak namítala, že neměla povědomí o institutu azylu, pokud by o něm věděla, tak by nezůstávala na území nelegálně. Nesouhlasila také s tím, že by její žádost měla být posuzována jako účelová, k čemuž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měla za to, že žalovaný bagatelizoval informace zjištěné ohledně nuceného sběru bavlny, za absurdní považovala tvrzení žalovaného, že výkonu nucené práce se lze vyhnout odmítnutím. Poukázala na svůj azylový příběh, ze kterého má být zřejmé, že po podání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

stížnosti proti nucené práci došlo k pomstě místních orgánů, které zbourali tržnici, na které žalobkyně pracovala a žalobkyně během toho byla fyzicky napadena. Dle jejího tvrzení při daném incidentu několik lidí zemřelo, měly to tedy být právě státní orgány, které žalobkyni pronásledovaly. Byla přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany a humanitárního azylu, protože byla pronásledována státními orgány, následně si nemohla najít žádnou práci a nikdo ji nechtěl zaměstnat, aby se nedostal do problémů s místními orgány. Dále namítla, že jí hrozí vážná újma za to, že podala v zahraničí žádost o mezinárodní ochranu. V závěru žaloby namítala, že v jejím případě neexistuje reálná možnost vnitřního přesídlení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 9. 2021, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 9. 2021, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 9. 2021, informace OAMP – Kazachstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 106865-6/2021-LPTP ze dne 20. 4. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-x ze dne 3. 3. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 1. 9. 2021 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 14. 9. 2021, že je státní občankou Republiky Uzbekistán, uzbecké národnosti, vyznává islám a dohovoří se uzbecky, tádžicky a trochu rusky. Nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímá. Je vdaná, ale s manželem již 10 let nežije. Žalobkyně má také 4 děti, dva synové žijí v Rusku, dcera v Uzbekistánu a jeden syn je ve vězení v České republice. Jejím posledním bydlištěm ve vlasti bylo město X. Uzbekistán naposledy opustila dne 24. 9. 2019, cestovala přes Moskvu do České republiky. Do České republiky jezdí od roku 2012 nebo 2013 za účelem návštěvy syna. O udělení mezinárodní ochrany nikdy dříve nežádala. Sdělila, že má špatnou paměť, neboť před pěti lety měla úraz hlavy. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že jednou za šest měsíců chodí na návštěvy syna do věznice a každý den s ním telefonuje, což by z Uzbekistánu nemohla, protože je to drahé. Dále uvedla, že před pěti lety byla nucena jít sbírat bavlnu, přičemž utrpěla úraz hlavy. Byla také ukončena činnost jejich obchodů, konkrétně obchod žalobkyně byl zbourán a bylo slíbeno, že bude postavena nová budova, což se nestalo.

8. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 9. 2021 uvedla, že do České republiky přicestovala, aby navštívila syna, který je od roku 2008 ve vězení a byl odsouzen na doživotí. Přicestovala na základě víza s platností asi na 20 dní, které dostala díky synovu pozvání. Žádné další vízum k následnému pobytu na území České republiky neměla a následně jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu čtyř let. Ke svým problémům ve vlasti uvedla, že napsali stížnost prezidentovi kvůli nutnosti chodit na sběr bavlny. Stížnost, ale zůstala u místních orgánů, které se jim pomstily tím, že nechaly zbourat obchody. Bylo slíbeno, že budou postaveny nové obchody, ale čekali na to dlouho. Vyloučila, že by mohla dělat i jinou práci, protože v zemi je vysoká nezaměstnanost. Je sice možné sbírat bavlnu, ale je to velmi špatně placené. Potvrdila, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je její syn, který je v České republice ve vězení a pokud by se vrátila do vlasti, tak už by neměla peníze na to, aby mohla syna navštěvovat. V Uzbekistánu již nic nemá, dům prodala a příbuzní jí nemohou pomoci, protože mají své rodiny a své starosti.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti obav žalobkyně z pronásledování či z hrozící vážné újmy v případě jejího návratu do vlasti. Žalobkyně podala azylovou žádost až v době, kdy jí hrozila realizace správního vyhoštění, tedy více než čtyři roky po událostech ve vlasti. Z vlasti také vycestovala až přibližně po dvou letech od doby, kdy měla být nucena k práci a měl být zbourán její obchod. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, „žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své

domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 „*o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu „*Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a brozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Žalovaný navíc i přes konstatování, že je žádost žalobkyně účelová, řádně vypořádal veškeré jí uváděné důvody pro podání žádosti o azyl, v jeho postupu tak městský soud neshledal pochybení.

15. Žalovaný se na str. 3 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje a podotýká, že žalobkyně tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem v žalobě nezpochybnila.
16. Soud zde poznamenává, že ze zpráv založených ve spisovém materiálu vyplývá, že nucené práce jsou zakázané, centrální moc proti nim vystupuje a byly zrušeny kvóty pro sběr bavlny. Je možné se obrátit na státní inspekci práce, která se dle zprávy zabývala 165 stížnostmi na nucenou práci. Místní činitelé, kteří nucenou práci i přes zákaz organizují, jsou trestáni snížením platu a dle zpráv byly uděleny pokuty ve výši 20 000 USD. Vzhledem k zákazu nucených prací za jejich odmítnutí nelze udělit sankci, ale naopak jsou trestáni státní úředníci, u nichž se prokáže, že nutili osoby ke sběru bavlny. Dle zdejšího soudu je také vhodné poukázat na to, že žalobkyně byla nucena ke sběru bavlny v roce 2017, kdy později došlo k volbě nového prezidenta a zásadní změně v přístupu k nuceným pracím. V souladu se závěry žalovaného má tedy soud za to, že v případě žalobkyně nejsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
17. Soudu je z jeho činnosti známo, konkrétně z rozsudku zdejšího soudu č. j. 19 Az 15/2021-29 ze dne 29. 9. 2022, že „*mezinárodní nevládní organizace Uzbek Forum (2020), [...] informovala dne 10. 3. 2022 o tom, že organizace Cotton Campaign oznámila, že ukončuje výzvu k celosvětovému bojkotu uzbeké bavlny. Oznámení přišlo v době, kdy Uzbeké fórum pro lidská práva (Uzbek Forum for Human Rights), zveřejnilo svou zprávu, podle níž při sklizni v roce 2021 nedošlo k nucené práci nařízené centrální vládou. Ředitelka Uzbekého fóra pro lidská práva uvedla, že se jedná o průlom v ukončení systematické, státem vynucované nucené práce*“ Je tedy zřejmé, že žalobkyní tvrzené problémy v důsledku nucených prací v Uzbekistánu již nejsou relevantní, jako ostatně potvrzovaly i zprávy, které obstaral žalovaný.

18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
19. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, která je schopná si zajistit prostředky na své potřeby prací. Na území České republiky má žalobkyně pouze jednoho syna, který je ve vězení. Ke zdravotnímu stavu uváděla, že má špatnou paměť a často chodí k zubaři, ale neuvedla, že by ji dané obtíže, jakkoliv omezovaly v běžném životě či dokonce ohrožovaly na životě. Nesdělila také, že by se s danými zdravotními obtížemi nemohla léčit v Uzbekistánu. S ohledem na uvedené konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
20. Soud však shledal důvodnou námitku týkající se obav z pronásledování a vážné újmy kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Soud považuje tuto námitku za přípustnou, i když byla žalobkyní vznesena poprvé až v žalobě, tj. nikoli ve správním řízení, neboť situace týkající se žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí po jejich návratu do domovského státu je součástí informací o zemi původu, přičemž za jejich zjištění je odpovědný žalovaný (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020-25, bod 24).
21. Z informace MZV ČR ze dne 20. 4. 2021, č. j. 106865-6/2021-LPTP, která je součástí správního spisu, vyplývá, že uzbecké orgány mají velmi přesný přehled o vycestování občanů Uzbekistánu, který se odvozuje od pasových kontrol při opuštění a příjezdu do země, pokud se občan vrací po dlouhodobějším pobytu v zahraničí, aniž by porušil pobytový režim v dané zemi a nepožádal tam o azyl, přímé sankce mu nehrozí, může však

být v jednotlivých případech sledován: příslušníci bezpečnostních složek se na něj mohou vyptávat v rodině, kolegů, na pracovišti. Dále je zde uvedeno, že uzbecké státní orgány se snaží sledovat své občany v zahraničí v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, zastupitelskému úřadu současně není známo, jak při tom postupují, neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti mohou hrozit výsledky Státní bezpečnosti (Službou národní bezpečnosti), požadováno může být zdůvodnění, proč podali žádost o azyl, hrozí jim diskriminace (např. při hledání zaměstnání) nebo i věznění.

22. Informace MZV ČR ze dne 20. 4. 2021 totiž založila pochybnosti ohledně situace uzbeckých státních příslušníků, kteří v zahraničí podali žádost o mezinárodní ochranu, po jejich návratu, a to z hlediska možné existence azylově relevantního nebezpečí.
23. K obdobné situaci se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2022, č. j. 1 Azs 74/2022-46, kde sice posuzoval zprávu MZV ČR ze dne 19. 5. 2020, nicméně tato zpráva obsahovala stejné údaje týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, jako výše uvedená zpráva ze dne 20. 4. 2021. Nejvyšší správní soud zde shledal: „*Ve vztahu k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu žalovaný vycházel ze skutkové podstaty, která je v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný si k této otázce obstaral celkově tři zprávy, Informace MZV z listopadu 2017, z března 2019 i citovanou zprávu z 19. 5. 2020. Nejaktuálnější z těchto zpráv přitom odpovídá na stejné otázky, na které se MZV dotazovalo zastupitelského úřadu i ve starších dvou zprávách, a skutečnosti obsažené ve starších dvou zprávách nejaktuálnější tvrzení nevyvrací. Jak správně poukazuje stěžovatel, nejaktuálnější z těchto informací přitom obsahuje tvrzení, že jednotlivým osobám, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu, nehrozí přímé sankce, avšak pouze za předpokladu, že v zahraničí nepožádaly o azyl. Navracející se osoby jsou sledovány, příslušníci bezpečnostních složek se na takové osoby vyptávají v rodině, kolegů, na pracovišti. Dále informace obsahuje tvrzení, že se uzbecké státní orgány snaží sledovat své občany v zahraničí v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Zastupitelskému úřadu současně není známo, jak při tom postupují. Neúspěšným žadatelům pak hrozí výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnění, proč podali žádost o azyl, hrozí jim diskriminace (např. při hledání zaměstnání) nebo i věznění. Přesto žalovaný dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Pro tento rozpor obsahu spisu a zjištěného skutkového stavu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.*“
24. Soud tak zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla ve věci úspěšná, avšak žádné prokazatelné náklady řízení jí nevznikly a ani žádné neúčtovala. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2023

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.